

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 003422 17 Кж 4
Бања Лука, 15.02.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина и Смиљане Мрша као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д. С. због стицаја кривичних дјела убиства из члана 36. став 2. тачка 6. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, убиства у покушају из члана 36. став 2. тачка 6. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио у вези са чланом 19. Кривичног закона – општи дио и два кривична дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио у вези са чланом 150. истог закона, одлучујући о жалби осуђеног изјављеној против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 003422 16 Кв од 13.01.2017. године, у сједници вијећа одржаној 15.02.2017. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба осуђеног Д. С. изјављена против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 003422 16 Кв од 13.01.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 003422 16 Кв од 13.01.2017. године одбачен је захтјев осуђеног Д. С. за понављање кривичног поступка правоснажно окончаног пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 003422 10 К од 12.05.2014. године, која је у одлуци о казни преиначена пресудом Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 003422 14 Кж 3 од 26.01.2015. године, којом је оптужени Д. С., оглашен кривим због стицаја кривичних дјела убиства из члана 36. став 2. тачка 6. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио ("Службени гласник Републике Српске" број 15/92, 4/93, 17/93, 26/93, 14/94 и 3/96 – у даљем тексту: КЗ РС-посебни дио), убиства у покушају из члана 36. став 2. тачка 6. КЗ РС- посебни дио у вези са чланом 19. Кривичног закона – општи дио ("Службени гласник Републике Српске" број 12/93 – у даљем тексту: КЗ РС - општи дио) и два кривична дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. КЗ РС – посебни дио у вези са чланом 150. истог закона и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година.

Против тога рјешења осуђени је благовремено изјавио жалбу не наводећи основе побигања, с приједлогом да овај суд уважи његов захтјев за понављање поступка или да захтјев за понављање поступка врати првостепеном суду на поновно одлучивање по важећем закону и по прописаним одредбама Закона о кривичном поступку.

Испитујући побијано рјешење у дијелу који се побија жалбом, те по службеној дужности у смислу одредбе члана 320. у вези са чланом 338. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Према разлозима у образложењу побијаног рјешења првостепени суд је у смислу одредби члана 347. став 1. ЗКП РС одбацио захтјев осуђеног за понављање кривичног поступка, образлажући да приложени докази на које се подносилац захтјева позива (овјерена изјава дата од стране М. Р. адвоката из Б. Л., извјештај МУП РС Центра служби безбједности Б. Л. број Ку-13/94 од 04.02.1994. године и акт Кантоналног суда Ливно број 10 0 К 003566 16 Кр од 10.11.2016. године) очигледно нису подобни да се на основу садржаја тих доказа дозволи понављање поступка.

Жалбом осуђеног првенствено се доводи у питање законитост кривичног поступка у којем је побијано рјешење донесено, уз тврдњу да се умјесто примјењеног ЗКП РС, у конкретном случају према одредбама члана 423. став 1. и 2. ЗКП РС, поступак за одлучивање по његовом захтјеву за понављање поступка требао провести по одредбама Закона о кривичном поступку СФРЈ („Службени лист СФРЈ “број 26/86, 74/87, 57/89 и 3/90, у даљем тексту: ЗКП СФРЈ), а при томе се посебно наглашава да се захтјев за понављање кривичног поступка и темељи на одредбама члана 404. став 1. тачка 1. и 4. ЗКП СФРЈ.

Надаље, оспоравајући правилност закључка побијаног рјешења по коме докази на које се подносилац захтјева позива очигледно нису подобни да се на основу садржаја тих доказа дозволи понављање поступка, жалбом се апострофира да овјерена изјава М. Р. од 12.09.2016. године несумњиво потврђује да је свједок Д. Ф. у априлу 2014. године дао лажну изјаву пред Окружним судом у Бањалуци, те да извјештај МУП РС Центра служби безбједности Б. Л. број Ку-13/94 од 04.02.1994. године без сумње доказује да је налаз вјештака балистичке струке Ж. П. противзаконит.

Коначно, позивајући се на садржај акта Кантоналног суда Ливно број 10 0 К 003566 16 Кр од 10.11.2016. године, жалбом осуђеног се тврди да се Окружни суд у Бањој Луци незаконито прогласио надлежним за суђење за кривична дјела за која је подносилац жалбе осуђен правоснажном пресудом.

Аргументима жалбе осуђеног није доведена у сумњу правилност и законитост побијаног рјешења, нити валидност датих разлога у образложењу за закључак тог рјешења да докази на којима се темељи захтјев за понављање поступка очигледно нису подобни да се на основу њих дозволи понављање.

Наиме, првостепени суд је правилно поступио када је поступак по захтјеву провео према одредбама важећег ЗКП РС, јер чињеница да је правоснажно окончани кривични поступак чије се понављање тражи, проведен према одредбама ЗКП СФРЈ (на чију примјену упућује одредба члана 423. став 2. ЗКП РС), а које одредбе жалба сугерише за примјену и при одлучивању о овом захтјеву, не подразумијева примјену тог процесног закона при одлучивању по ванредним правним лијековима на ту пресуду, јер према цитираној законској одредби

поступци у предметима у којима је оптужница стала на правну снагу прије 01. јула 2003. године ће се провести према ранијим прописима (ЗКП СФРЈ) до правоснажности пресуде.

Дакле, примјена ранијих прописа не укључује и поступак одлучивања по ванредним правним лијековима на те пресуде, осим у случају када је до 01.07.2003. године поднесен ванредни правни лијек или је био у току рок за његово подношење (за оне правне лијекове чије је подношење везано роком), те у случају када је након ступања на снагу новог закона о кривичном поступку (01.07.2003. године) поводом жалбе или ванредног правног лијека укинута пресуда у којој је поступак проведен по ранијим прописима.

Када је у питању поступак одлучивања о захтјеву за понављање кривичног поступка, као ванредном правном лијеку, на тај поступак се примјењују одредбе важећег Закона о кривичном поступку у тренутку подношења захтјева (у конкретном случају ЗКП РС) у свим сегментима почев од услова за понављање, лица овлаштена за подношење захтјева, процедуре која претходи доношењу одлуке и при самом доношењу одлуке о дозволи понављања или одбијању захтјева за понављање), а уколико суд у смислу одредби члана 348. ЗКП РС дозволи понављање поступка, на нови поступак се примјењују исте одредбе као и за ранији поступак.

Слиједом тога би у конкретном случају примјена одредби ЗКП СФРЈ (по ком пропису је правоснажно окончан кривични поступак чије се понављање захтјевом тражи) дошла у обзир само за случај да је уважен захтјев и дозвољено понављање, када би за нови поступак важиле исте законске одредбе као и за ранији поступак.

Одредбом члана 343. став 1. тачка а) ЗКП РС, између осталог, је прописано да се кривични поступак завршен правоснажном пресудом може поновити у корист осуђеног, ако се докаже да је пресуда заснована на лажном исказу свједока или вјештака (по ком основу се у конкретном случају и захтјева понављање поступка), а ставом 2. истог члана је прописано да се ова чињеница мора доказати правоснажном пресудом да су та лица (свједок или вјештак) проглашена кривим за односно кривично дјело, а само у случају да се против тих лица не може провести поступак због смрти или других околности које искључују кривично гоњење, та чињеница се може утврђивати и другим доказима.

Надаље, одредбом члана 347. став 1. ЗКП РС прописано је да ће суд рјешењем одбацити захтјев, поред осталих разлога и из разлога ако чињенице и докази на којима се захтјев заснива очигледно нису подобни да се на основу њих дозволи понављање поступка.

Дакле, понављање кривичног поступка из наведеног разлога, у смислу цитиране одредбе члана 343. став 1. тачка а) ЗКП РС је могуће само ако су ти докази у правоснажно окончаном поступку били лажни и да се управо на тим доказима заснива та пресуда (искључиво или у одлучујућој мјери), а лажност исказа свједока или вјештака се према одредби става 2. истог члана доказује правоснажном пресудом да су наведена лица проглашена кривим за кривично дјело давање лажног исказа, док је доказивање другачијим средствима допуштено само ако су наведена лица умрла или постоје друге околности које искључују њихово гоњење.

Како у конкретном случају за доказивање лажности исказа свједока и вјештака, осуђени у захтјеву не нуди као доказ правоснажну осуђујућу пресуду да су наведена лица осуђена за кривично дјело давање лажног исказа, него се у прилог тврдње о лажности исказа свједока Д. Ф. датог у априлу 2014. године Окружним судом у Бањалуци, позива на овјерену изјаву адвоката М. Р. од 12.09.2016. године, а у прилог тврдње да је вјештак балистичке струке П. Ж. дао лажан налаз позива на извјештај МУП РС Центар служби безбједности Б. Л. број Ку-13/94 од 04.02.1994. године, а да се при томе захтјевом не указује да постоје дозвољени изузеци од овог законског правила за доказивање лажности исказа свједока и вјештака (који се манифестују у околностима које спречавају кривично гоњење наведеног свједока и вјештака), онда је већ на основу само те чињенице сасвим очигледно да понуђени докази нису подобни да се на основу њих дозволи понављање поступка, јер не задовољавају законом прописани стандард потребан доказивања чињеница лажног исказа свједока и вјештака.

Слиједом тога, по оцјени овог суда, првостепени суд је правилно примијенио закон када је побијаним рјешењем у смислу цитиране одредбе члана 347. став 1. ЗКП РС захтјев осуђеног за понављање кривичног поступка одбацио из разлога што понуђени докази нису подобни да се на основу њих дозволи понављање поступка.

Жалбеним аргументима заснованим на тврдњи да се Окружни суд у Бањој Луци незаконито прогласио стварно надлежним за вођење правоснажно окончаног кривичног поступка чије понављање се тражи, се не може довести у питање правилност и законитост побијаног рјешења о одбачају захтјева за понављање поступка, јер приговор таквог карактера се не може подвести ни под један од законских разлога за понављање поступка прописаних одредбом члана 343. ЗКП РС, ради чега се овај суд није ни упуштао у оцјену основаности тих жалбених тврдњи.

Ради изнијетог, жалба осуђеног се показује као неоснована, па како у поступку доношења побијаног рјешења нису почињене ни повреде Кривичног закона на штету осуђеног на које овај суд пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 320. у вези са чланом 338. ЗКП РС, то је одлучено као у изреци овог рјешења, тако што је на основу члана 337. став 3. ЗКП РС жалба осуђеног одбијена као неоснована.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић